

Ne legyen rendben!

Úgy döntött a Tiszatáj szerkesztősége, hogy útjára indít két helybéli fiataalt. Nos hát, tessék, itt vannak ők, egy ifjú lány Turi Tímea, aki a helybéli egyetemen tanul, csakúgy mint Dobó Csaba. Turi Tímea mintha előrébb tartana az irodalmi kertészkedésben, ő már többet akar, jóllehet még ő sem egészen tudja, hogy miféle irodalmi vidékek, kertek és parkok, pusztaságok és völgyek várják. És ez persze nem baj. Turi Tímea könnyű kézzel, biztosan, pontosan és olykor zavarba ejtő szabadsággal ír. Úgy tetszik, hírből sem ismeri a fogalmazás nyűgét és baját, netán azt a jeges kétségbeesést, ahol a szavakba vetett hitünk már-már elveszni látszik. Még nem rontja el a szavakat, nem hibázza el a mondatokat, hogy így kerüljön szembe valamiféle lényegessel, fájdalmas titokkal vagy a „kimondhatatlan” angyallal. Még örül annak, hogy a keze alá simul a világ, és ő úgy emeli fel, mintha egy kislányszalaggal, vagy egy kékfedelű leánybizonyítvánnyal tenné. Friss és nagyon fiatalos írói tekintet az övé. Már apró lányként, egy makói iskola kisiskolásaként írt verseket, meséket és történeteket, melyek kötetben is megjelentek a kilencvenes években. Ám azt ő is jól tudja, hogy a nagyja ez után következik. Ismerni vélem a szorgalmát és az eltökéltségét. Úgy hogy ezúton kívánok Turi Tímeának termékeny és inspiráló fájdalmakat, némi grammatikai ijedtséget – nem rémületet – kívánom, hogy hamarosan legyen annyi kézirat a birtokában, melynek gondozását és kiadását bármelyik kiadó örömmel vállalja majd.

Egyébként pedig tudom, hogy így is lesz.

Dobó Csaba, aki mellesleg kiváló szegedi kapus, és tényleg csak véletlen egybeesés, de hát magam is az voltam, és például sikerült kétszer is gólt kapnom félpályáról. No és például kapus volt Nabokov is, csak hogy egy világirodalmi példával szolgáljak. Dobó Csaba láthatóan még nem törekszik a nagy formák, a különös bonyolultságok, vagy a szövevényes cselekmények felé. Őt egyelőre a dolgok kicsisége, kis boldogsága és kis esendősége izgatja. Néhány hete a Szegedi Egyetemen olvastam rövid prózáit, a sok kis „történet” szépen elfoglalta az egész a lapot. Szépen és gondosan fölfestett, kedves és érzékeny akvarellek voltak ezek az írások, már igazi prózai szövegek, míg azok az írások, melyeket itt olvashatunk, egyértelműen a tárca nehezen körülírható territóriumába sorolhatók. Nem bonyolódnék bele a műfaji meghatározásába, de örülnék, ha egyszer Dobó Csaba is olyan tárcákat írna, mint tette Bartis Attila a könyvhéten megjelent nagyszerű könyvében, A Lázár apokrifekben. S ha most még a tárca azt mondja, hogy rendben van a világ, mert hiszen ez a dolga: nap, mint nap ilyesmi édességeket állítani, akkor nem sokára majd egy csikorgó Dobó-novella, vagy egy hosszabb elbeszélés éppen az ellenkezőjét mondja, hogy, barátaim, nem, egyáltalán nincsen rendben. Tudom, hogy Dobó Csaba megírja még ezeket az elbeszéléseket, akár regényeket, és akkor az, például, rendben is lesz.

Szűcs László